

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀελλίνα 10.
Ἐξάρματα καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβῆτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 30 Ἀπριλίον 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 22

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Τόσο γέας ὁ δούτοχος!

— Αὐτὸ νὰ γίνῃ μάθημα γιὰ ὁσους ἀνοίγουν τοὺς τάφους.

— Ἄν τὸν πιάσουν τὸν Μοῦφ Πόττερ θὰ τὸν κρεμάσουν.

Ἐξαφνα ὁ Τὸμ ἔνοιωσε νὰ τὸν πιάνῃ τρεμούλα ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νόχια γιὰτὶ τὸ μάτι του ἔπεσε ἔπάνω στὴ χοντροκαμμένη μορφή τοῦ Τζόε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἔγινε κάποια κίνηση μέσα στὸ πλήθος καὶ ἀκούστηκαν φωνές:

— Νάτος, νάτος, ἔρχεται ἀπὸ μόνος του!

— Ποιός; Ποιός; ρώτησαν εἰκοσι στόματα.

— Ὁ Μοῦφ Πόττερ! Νά, τώρα τὸν σταμάτησαν, νὰ σταθῆκε. Βαστήστε τον! Μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ οἶσε φύγῃ!

Ἐκεῖνοι ἕμος ποὺ εἶχαν σκαρφαλώσει στὰ κλαριά τῶν δένδρων, ἔπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Τόμ, ἔλεγαν πὼς ὁ Μοῦφ Πόττερ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεση γιὰ νὰ φύγῃ, μόνον φαινόταν ἀποθλακωμένος καὶ σὰν νὰ τὰ εἶχε χάσει ὁλοτελεα.

— Ἀναίδια πού σου τὴν ἔχει! εἶπε ἕνας. Ἦθελε νάρθῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ κατάρθωμά του μὲ ἄλη του τὴν ἡσυχία, βλέπεις. Δὲν περίμενε νὰ βρῇ ἔδω τέτοια παρῆα.

Τὸ πλήθος παραμέρισε τώρα καὶ ὁ ἐνωματάρχης πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κόσμο μὲ ἐπιληκτικὸ καὶ σοβαρὸ ὄφρος κρατώντας τὸν Μοῦφ Πόττερ ἀπ' τὸ χέρι. Ἡ ὄψη τοῦ δυστοχισμένου ἦταν χλωμὴ σὰν νεκροῦ καὶ στὰ μάτια του καθρε-

φτιζόταν ὁ τρόμος. Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸν δολοφονημένον τινάχτηκα καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Ἐκρυσφε τὸ πρόσωπό του μὲς στὰ χέρια του καὶ ἀναλόθηκε σὲ δάκρυα.

— Δὲν τόκανα ἐγὼ, εἶπε, στὴν τιμή μου καὶ στὴν ψυχὴ μου δὲν τόκανα ἐγὼ.

— Καὶ ποιὸς σὲ κατηγορήσε ἐσένα; φώναξε μιά φωνή.

Τὸ κτύπημα αὐτὸ πέτυχε. Ὁ Πόττερ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε γύρω του μὲ σπαρακτικὴ ἀπελπισία. Εἶθε τὸν Τζόε ἀνάμεσα στὸ πλήθος καὶ τότε φώναξε:

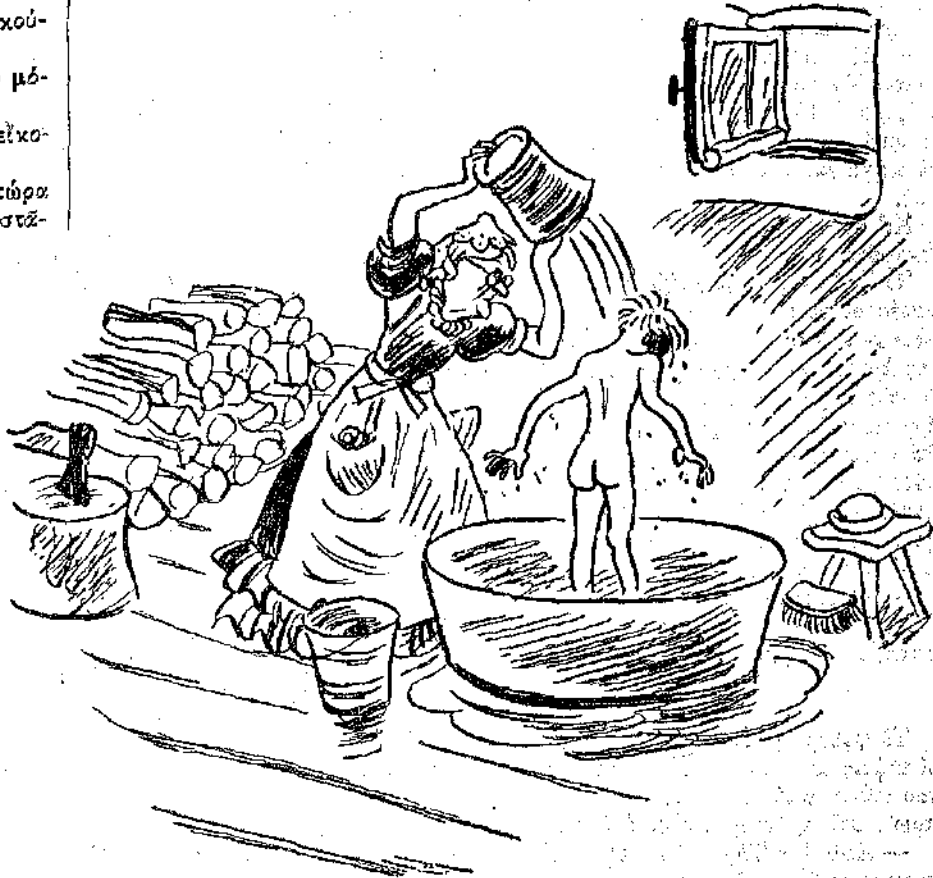
— Ἄχ, Τζόε, καὶ σὺ μοῦ τὸ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς δὲν θὰ...

— Δικό σας εἶναι αὐτὸ τὸ μαχαίρι; τὸν ἔκοψε ὁ ἐνωματάρχης.

Ὁ Πόττερ θὰ ἔπερτε κάτω ἂν δὲν τὸν κρατοῦσαν. Ἰσπερα βόγγησε:

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ, εἰταν δὲν ἦθελα νὰ γυρίσω πίσω, πὼς τὸ μαχαίρι...

Ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος, ἕστερα

Ἡ θεία Πόλλυ ἄρχισε τὴ μέθοδο τῆς ὑδροθεραπείας...

σήκωσε αποκαμωμένος τὸ χέρι του και μουρμούρισε :

— Πές τους τα, Τζόε, πές τους τα όλα. Δὲν ὠφείλει πιά σὲ τίποτε νὰ τὰ κρύβουμε.

Και τότε ὁ Σκόλμπερρυ και ὁ Τόμ ἄκουσαν ἀλλοι και μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὸν δολοφόνο νὰ περιγράψῃ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπάθεια τὸ ἐγκλημα ποὺ ἐρχοῦσε στὸν δυστυχισμένο Μοῦφ Πόττερ, λέγοντας τὴ μιὰ φευτιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη.

Κάθε στιγμή τὰ δύο παιδιά ἐντρομα περιμέναν πὼς ὁ Θεὸς θὰ ἐρχοῦσε ἀπὸ τὸν ἑξάστερο οὐρανὸ τοὺς κεραυνούς του ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ κακούργου και δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἀργοῦσε τόσο πολὺ ἡ τιμωρία. Καὶ ἔταν ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὴν κατάθεσή του κι' ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται μπροστὰ τοὺς ζωντανὸς και γερός, χάρηκε ἀπὸ μέσκα τους ἄλλος ὁ πειρασμὸς ποὺ ἐνοιώθαν νὰ πατήσουν τὸν ἄρκο τους και νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τοῦ δυστυχισμένου Πόττερ. Ἐνας τέτοιος κακούργος σὰν τὸν Τζόε θὰ εἶχε δίχως ἄλλο — αὐτὸ ἦταν φανερό — πούλησει τὴν ψυχὴ του στὸν Σατανὰ και θὰ τὰ ἐβρίσκαν ἀσχημα, ἀν τὰ ἐβαζαν μ' ἕνα ποὺ εἶχε ἕνα τόσο δυνατὸ σύμμαχο.

— Και γιατί δὲν κοιτάζεις νὰ φύγεις; Τί ἤθελες και ξανάρθες ἐδῶ; ρώτησε κάποιος.

— Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιως. Δὲν μπορούσα, ἀπάντησε κλαψιάρικα ὁ Πόττερ. Ἦθελα νὰ τρέξω μακριά, ἀλλὰ τὰ πόδια μου δὲν με πῆγαιναν πούθενά ἄλλοῦ παρὰ ἐδῶ.

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ σπαραξικάρδια.

Ὁ Ἰνδιάνος Τζόε βοήθησε νὰ μεταφέρουν τὸ πτώμα και νὰ τὸ φαρτώσουν σ' ἕνα καροτσάκι και τὸ πλήθος ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ ἔταν εἶδε πὼς με τὴν μετακίνησιν ἡ πληγὴ ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ αἷμα. Τὰ παιδιά ἀκέφτηκαν ἔτι τὸ περιστατικὸ αὐτὸ θὰ ἔκανε ἕως νὰ πέρσουν οἱ ἠποφίτες ἐπάνω στὸν πραγματικὸ ἐνοχε και ἀπογοητεύθηκαν βαθεῖα ἔταν πολλοὶ εἶπαν γύρω τους :

— Φυσικὰ μάτωσε ἡ πληγὴ ἀφοῦ ὁ Μοῦφ Πόττερ βρισκόταν τρία βήματα παραπέρα.

Τὸ φοβερὸ μυστικὸ τοῦ Τόμ και οἱ τύψεις του τοῦ ἐτάραξαν τὸν ὕπνο του πάνω ἀπὸ μιὰ βδομάδα κι' ἕνα πρωτὸ, στὸ πρόγευμα, εἶπε ὁ Σίδ :

— Καθήμεν Τόμ, ἔλεγε τὴ νύχτα στριφογυρίζεις στὸ κρεβάτι σου και

λές τοῦ κόσμου τίς ἀνοησίες ποὺ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Τόμ ἔγινε ἄσπρος σὰν κερὶ και κατέβασε τὰ μάτια του.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸ σημάδι, εἶπε ἡ θεῖα Πόλλυ σοβαρά. Τί σοῦ βραβαίνει τὴν καρδιά σου, Τόμ;

— Τίποτε, θεῖα, δὲν ξέρω τίποτε! εἶπε ὁ Τόμ, μὰ τὸ χέρι του ἔτρεμε τόσο πολὺ, ὥστε ἔχουσε τὸν καφέ του.

— Και κάτι πράγματα ποὺ λές, ἐξακολούθησε ὁ Σίδ. Νά, ἀπόψε ἔλεγε : « Αἷμα εἶναι, αἷμα και τίποτε ἄλλο » ἔλεγε αὐτὸ ἔλεγε και ξανάλεγε. Και ὕστερα φώναξε : « Μὴ με βασανίζετε ἔτσι. Θὰ τὰ φανερώσω ἔλα ». Τί θὰ φανερώσεις; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ φανερώσεις;

Ὁ κόσμος ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τόμ, και ποὺς ξέρεῖ τί ἐξέλιξη θὰ ἔπαιρνε τὸ πρῶγμα, ἀν δὲν ἐσοῦνε ἄλλῃ ἢ ἀνησυχία ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τῆς θεῖας Πόλλυ και δὲν ἐβγαζε ἡ ἴδια χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸν Τόμ ἀπὸ τὴ δύσκολη του θέση.

— Ἄ βέβαια, εἶπε. Εἶν' ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς φόνος. Κι' ἐγὼ συχνὰ τὸν ὀνειρεύομαι. Κάποτε μάλιστα εἶδα πὼς τὸν ἔκανα ἐγὼ ἡ ἴδια.

Ἡ Μαίρη εἶπε τότε πὼς κι' αὐτὴ ἔπαθε τὸ ἴδιο και ὁ Σίδ φάνηκε πὼς ἱκανοποιήθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησιν. Ὁ Τόμ ἔμεινε βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἔσο πὼς γρήγορα μπορούσε και ὕστερα μιὰ ὀλόκληρη βδομάδα κλαίγοντα πὼς εἶχε πονόδοντο και κάθε βράδυ ἔδενε σφιχτὰ τὰ σαγόνια του μ' ἕνα μαντήλι. Δὲν ἔπαθε ἔμεινε ποτὲ ἔτι ὁ Σίδ κάθε βράδυ ἔμεινε ἀγρυπνος και μάλιστα συχνὰ τοῦ ἔλυσε τὸ μαντήλι και, στηριγμένος στοὺς ἀγκῶνας του, ἔσκυβε ἀπὸ πάνω του και καθόταν ἔτσι πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ τί θὰ πῇ κι' ὕστερα ἔδενε πάλι με προσοχὴ τὸ μαντήλι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
Η ΦΟΡΑΔΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μιὰ μέρα, ὁ Ναστραδιν-Χόντζας, ποὺ εἶχε τότε μεγάλες φτώχειες, μῆνυσε τοῦ Σουλτάνου πὼς μπορούσε νὰ μάθῃ τὴ φοράδα του γράμματα. Ὁ Σουλτάνος τὸν ἔκραξε και τὸν ρώτησε :

- Ἀλήθεια, Χόντζα, μπορείς νὰ μάθεις τὴ φοράδα μου γράμματα;
- Βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδιν-Χόντζας.
- Και τί διορία θέλεις;
- Ἐνα χρόνο.
- Και τί ἀμοιβή;
- Χίλια ἀσπρά.

— Πολὺ καλά Πάρε τὰ χίλια ἀσπρά, πάρε και τὴ φοράδα μου και ἄντε. Νὰ ξέρεις ἔμεις πὼς ἂν σ' ἕνα χρόνο δὲν μοῦ τὴ φέρῃς πίσω γραμματισμένη, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

Ὅταν ὁ Ναστραδιν-Χόντζας γύρισε στὸ σπίτι του με τὴ φοράδα και με τὰ λεφτὰ και, χαρούμενος, εἶπε στὴ γυναίκα του τὴ συμφωνία ποὺ ἔκαμε με τὸ Σουλτάνο, ἡ Χόντζαινα ἄρχισε νὰ τραβομαλλίεται και νὰ φωνάζῃ :

— ὦ, μεγάλο κακὸ ποὺ μὰς βρήκε! . . . Μπρὲ κουτὰ, μαθαίνει ποτὲ ἡ φοράδα γράμματα; Ἄμια τελειώσῃ ὁ χρόνος, πάει, ὁ Σουλτάνος θὰ σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Ἐγὼ σὲ κλαίω ἀπὸ τώρα.

Κι' ὁ Ναστραδιν-Χόντζας τῆς ἀποκρίθηκε :

— ὦ, καίμενη γυναίκα, γιὰ τόσο κουτὸ μ' ἔχεις; δὲν τῆξερα, νομίζεις, πὼς οἱ φοράδες δὲν μαθαίνουν γράμματα; Ἄλλὰ ἕνας χρόνος εἶν' αὐτό. Και ποὺ ξέρεις τί γίνεται μέσα σ' ἕνα χρόνο; Ἡ ὁ Σουλτάνος πεθαίνει, ἡ ἡ φοράδα ψοφάει, και νά! . . . Ἄς ζήσουμε λοιπὸν ἕνα χρόνο μ' αὐτὰ τὰ χίλια ἀσπρά, κι' ἔπειτα. . . βλέπουμε.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τί ἀπέγινε. Τὸ πιθανώτερο ἔμεινε εἶναι νὰ μὴν πέθανε ὁ Σουλτάνος, οὔτε νὰ ψόφησε ἡ φοράδα; μόνο ὁ φτωχὸς Ναστραδιν-Χόντζας νὰ εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ σώσῃ, με χίλια παρακάλλια, τὸ κεφάλι του.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ
ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Στὸν ἀέρα, στὴ γαλήνη κάποιου κουνουνακι, σβύνει. . . Ἐν ἀγὼρ εἶναι πὼς κσι κι' ἐν ἀγὼρ κσι στὴ βοσκῆ.

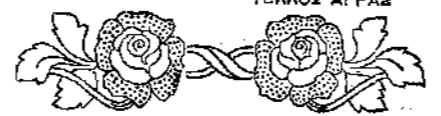
Χάμω ψάχνει τὸ ρουθοῦνι, και σ' αὐτὸ εἶναι τὸ κουνουνακι. Και τ' ἀγὼρ τὸ χλωμὸ τ' ἀγκαλιάζει ἀπ' τὸ λαμό.

Κι' ὄλο σκύβει και τ' ἀγγίζει, νὰ τ' ἀκούῃ ποὺ μασσοῦλίζει Τὸ γρασιδι τὸ γλυκὸ, σὰ ν' ἀκούῃ μυστικὸ. . .

Πασπατεύει με τὸ στόμα σὰ νὰ μελεσιτῇ τὸ χῶμα, Κι' οὐδὲ βλέπει τὸ μικρὸ, γιὰτὶ δὲν ἔχει καιρό.

Πὼς νὰ σοῦ τὸ μαρτυρήσω και νὰ σὲ κακοκαρδίσω; — Ἀγοράκι, τοὺς ἀκούς; τῆς καρμάνας τοὺς ἀκούς; Ἡ ψυχὴ σου εἶν' ἀπαλή, ἄχ! κι' ἀγάπησες πολὺ.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου.

Σ Ἄς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ πὼς περνοῦσα τὸ Πάσχα ἔταν ἡμουν μικρός, στὴν πατρίδα μου Ζάκυνθο. Ἄλλὰ δὲν εἶχα χῶρο νὰ σὰς τὰ πῶ ἔλα, και συνεχίζω σήμερα.

Τὸ ἀπόγεμα, νωρὸς, μ' ἔπαιρνε ὁ πατέρας μου και βγαίναμε, νὰ ἴδομε τίς «Ἀναστάσεις». Μὰ τί ἦταν αὐτὲς οἱ «Ἀναστάσεις»; Μιὰ καλὰ συνήθεια τοῦ τόπου ποὺ εἶχε πιά καταργηθεῖ. Ὅπως ἐδῶ, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ τὸ βράδυ, κάθε ἐκκλησιακὸ βγάζει τὸν Ἐπιτάφιό της; ἔτσι τότε στὴν Ζάκυνθο, τὸ ἀπόγεμα τοῦ Πάσχα, μετὰ τὸν Ἐσπερινὸ, κάθε ἐκκλησιακὸ ἔβγαζε τὴν Ἀνάστασή της.

Κι' ἔβλεπε στοὺς δρόμους, στίς πλατείες και στὰ πλατώματα ἕνα σωρὸ μικρὸς, χαριτωμένους λιτανεῖτες: μπροστὰ ἡ πελώρια και μεγαλόπρεπη σημαία τῆς ἐκκλησίας—γιατὶ κάθε ἐκκλησιακὸ εἶχε τότε τὴ σημαία της, με ἄλλα χρώματα κι' ἄλλες παραστάσεις καθεμιά—κατόπι τὸ κ α π ι τ ο λ ο, δηλαδή τὸ χρυσοκέντητο ἐκκλησιαστικὸ λάβαρο, σ' ἕνα κοντάρι ποὺ στὴν κορυφὴ του ἔλαμπε ἕνας μεγάλος ἀσημένιος σταυρός, κατόπι τὸ μ π α λ δ α κ ι ν ο, δηλαδή ἡ κομψὴ και πλούσια σὺ ρ α ν ι α, συνήθως κόκκινη βελουδένια με χρυσὰ κρόσια, ποὺ ἔσκαπε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσης—ἐκεῖνη ποὺ τὸ πρωτὴν ἀφήσαμε στὸ πλάτωμα τῆς ἐκκλησίας, πάνω στὸ «τετράποδο»—κατόπι οἱ παπάδες, οἱ ψαλτάδες, κι' ἀπὸ λίγος ἢ πολὺς λαός, κατὰ τὴν ἐκκλησιὰ και τὴν ἐνορία. Ὁρατο ἦταν ἔταν ἀπαντιοῦνταν και διασταυρώνονταν δύο τέτοιες μικρὸς λιτανεῖτες. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴ μιὰ ἔβγαζαν τὰ καπέλλα τους κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς ἄλλης. Πολὺ φυσικὸ βέβαια, ἀλλὰ και τόσο περιεργό!

Ἄμα μεγάλωσα λίγο και καταλάβαινα καλύτερα, ἀντὶ νὰ βγαίνω γιὰ νὰ βλέπω τίς «Ἀναστάσεις» προτιμοῦσα νὰ πηγαίνα στὸν Ἐσπερινὸ (τὴν Ἀγάπη) τῆς Φανερωμένης και νὰκολουθῶ ὕστερα, σὰ. . . μεγάλος, τὴν Ἀνάστασή της. Μεγάλῃ αλοθητικὴ ἀπόλαυση αὐτὸς ὁ ἐπίσημος Ἐσπερινὸς στὴ Φανερωμένη, ποὺ ἦταν ἡ ὠραιότερη ἐκκλησιὰ—θαῦμα πλοῦτου και τέχνης—και ποὺ χαροστατοῦσε ὁ ὠραιότερος και μεγαλοπρεπότερος δεσπότης τοῦ κόσμου—τέτοιο δὲν ἐγνώριζα ποτὲ μου—ὁ Νε-

κόλαος Κατραμῆς. Μαζὶ του, γύρω του, ἕνα λαμπρὸ ἐπιτελεῖο, διάκοι και παπάδες με τὰ λαμπρότερα τους ἄμφια, και δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δύο χοροὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους ζακυνθινούς ψαλτάδες. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς παραστήσω τὴν τάξιν, τὴ μεγαλοπρέπειαν και τὴν ὠραιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς τελετῆς. Ἀκόμα θυμοῦμαι με συγκίνησιν τὸν προσομιακὸ ψαλμὸ. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε», ὅπως τὸν ἔλεγε ἀπὸ τὸ θρόνο του ὁ δεσπότης Κατραμῆς, και τὸ «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου», ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ σεβάσιμος ἐφημέριος παπα-Στουπάθης, και τὸ «Κύριε, ἐκέκραξεν» ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς, και τὴν εἴσοδο τοῦ Ἐθαγγελίου με τὸ «Φῶς Ἰλαρόν» ἀπ' ὁλοῦς τοὺς παπάδες και τοὺς ψαλτάδες, και τέλος τὸ Ἐθαγγέλιο «Ὁσῆς ὀφίας», ποὺ τὸ ἔλεγε, ὁ δεσπότης, ὁ ἐφημέριος, ὁ ἀρχιδιάκονος και τρεῖς ἀκόμα γραμματισμένοι παπάδες—μιὰ μιὰ περίοδο, καθένας με τὴ σειρά του—ἐλληνικά, λατινικά, γαλλικά, ἰταλικά, γερμανικά και. . . νεοελληνικά!

Τὸ βελινὸ, τελευταία ἀπ' ἔλες, ἔβγαυε ἡ λιτανεῖα τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Αὐτὴ ἦταν μεγάλη, τὴν ἀκολουθοῦσε ἄλλος ὁ λαός, ἔκανε ἕνα μεγάλο γύρο, ὡς τὸ κέντρο τῆς χώρας, κι' ἔταν, βράδυ πιά, ἐγύριζε στὴν ἐκκλησιὰ, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ λαϊκῆ συνοικία, καίγονταν τὰ κυροτεχνήματα. Λαϊκὰ κι' αὐτὰ, δὲν τὰ ἔκανε ὁ «Φράγκος»—ὁ θαυμάσιος ἰταλὸς τεχνίτης—ἀλλὰ κάποιος Ζακυνθινός, λεγόμενος Παντῆς. Τὸ φόρτε του ἦταν τὰ «κάστρα», ποὺ χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ σμπάρα, κι' ὁ Γιούδας. Ἄ, γοῦστο ποὺ τὸν ἔκανα τὸ Γιούδα τοῦ Παντῆ! Φαντασθετὲ τὸ κομικώτερο ἀνδρείκελλο τοῦ κόσμου, καθισμένο ἐκεῖ ψηλά, νὰ παίρνῃ ἄερα φωτιὰ και, γιὰ πολλὴν ὥρα, νὰ βγάξῃ ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω, μέσα σὲ καπνοὺς, κρότους και σφυρίγματα, ἕνα χεῖμαρρο ἀπὸ σπῖθες, βεγγαλικά και καντηλομένες. Και μετὰ τὸ Γιούδα ποὺ ἔτερπε τόσο τὰ παιδιά, τὸ παιδικὸ μου Πάσχα στὴ Ζάκυνθο τελείωνε. Και τοῦ χρόνου.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ Ἄννα βοήθησε τὸν ἑξάδερφό της, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ πρῶτα γιὰτὶ ἤθελε νὰ χύσουν τὴ σαπουνάδα μέσα στὸ ὄργανο. Ὑστερα τὸν ρώτησε. Κι' ὁ Κωστάκης τῆς ἀποκρίθηκε :

— Περίμενε και τώρα θὰ ἴδῃς. Εἶναι κάτι ποὺ ποτὲ δὲν τὸ εἶδες στὴ ζωὴ σου.

Σὲ λίγο, τὸ κέρασμα τοῦ μουζικάντε στὴν ταβέρνα τελείωσε κι' ὁ καίμενος αὐτός, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στοὺς φίλους ποὺ τὸν κέρασαν, θέλησε νὰ παῖξῃ ἕνα ὄρατο κομμάτι. Πῆγε λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ σαξόφωνό του, τὸ σήκωσε και, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ἀπ' τὸ μεθύσι του πὼς ἦταν κάπως βαρὺ, ἔβαλε τὴ μπουκα στὸ στόμα του κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Ἄλλὰ κανένας ἤχος δὲν ἔβγαυε (ποὺ νὰφῆσῃ ἡ σαπουνάδα!). Μόνο ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα κάτω σὰ νὰ βράξῃ και νὰ κοχλακίξῃ. . . «Μπᾶ! πὼς ἐβούλωσε ἔτσι τὸ ὄργανό μου!» ἀπορεῖ ὁ μουζικάντης. Και φυσᾷ μ' ἄλη του τὴ δύναμιν, φυσᾷ, φυσᾷ. . . Ἡ μεγάλη προσπλάθεια ποὺ βάζει, τὸν κάνει κόκκινον και γελοῖο. Κι' οἱ φίλοι του, ποὺ τὸν ἔχουν τοιγυρίζῃ, γελοῦν. Γελᾷ κι' ἡ Ἄννα, ποὺ ἔξριε τὸ μυστικὸ, μὰ χωρὶς νὰ μαντεψῇ τὸ θαυμάσιο ἀποτέλεσμα. Αὐτὸ μόνο ὁ Κωστάκης τὸ περιμένει με ἀγωνία. . .

Ἄερα, ἀπ' τὸ χωνὶ τοῦ ὄργανου ποὺ χάσκει πρὸς τὰπάνω, ἀντὶ νὰ

βγή ήχος πετιέται ένα πράγμα σά γυάλινος θόλος που τ' οσπεύζει όλο. Και καθώς ο μουζικάντης εξακολουθεί να φυσά με λύσσα, ο θόλος μεγαλώνει, μεγαλώνει, όσόντου γίνεται μια μεγάλη, μια πελώρια φούσκα—σαπουνόφουσκα! 'Αλλάζει ένα σωρό χρώματα, στέκεται λίγο κολημένη στα χείλη του χωνιού, έπειτα ξεκολλάει κι' ανεβαίνει στον άερα με μεγαλοπρέπεια. Οι φίλοι του μουζικάντη, κι' ο κόσμος που έχει μαζευθεί, τή βλέπουν μ' έκπληξη και με θαυμασμό μεγάλο. Τή βλέπει κι' ο μουζικάντης και τότε μόνο κάτι καταλαβαίνει. «Τι έπαθε το όργανό μου, μουμουρίζει, κι' άντι για ήχους βγάζει φούσκες;» Τό κατεβάζει, τό κοιτάζει μέσα, τό αναποδογυρίζει και... ή σαπουνάδα χύνεται στο δρόμο.

—'Α! α! φωνάζει ποιος έρριξε μέσα στο σαξόφωνό μου αυτά τ'α βρωμόνερα;

Κι' ενώ οι άλλοι γελούν, ο Κωστάκης άπαντιξ σοβαρά: —'Όχι, κύριε, δεν ήταν βρωμόνερα' ήταν καθαρώτατη σαπουνάδα. 'Η πλύστρα μας άδειασε τό μαστέλλο της και κατά λάθος, έπεσε λίγη και μέσα σ' όργανό σου. 'Ετσι έγινε αυτή ή μεγάλη σαπουνόφουσκα.

Οι άλλοι θαυμάζουν τή «σύμπτωση». 'Η 'Αννα όμως, που ξέρει πως κάθε άλλο ήταν παρά σύμπτωση, παίρνει μέσα τόν ξάδεοφό της και τού λέει:

— Μπαράβο, Κωστάκη, σέ συχαίρω. Πραγματικά, ξέρεις να κάνης σαπουνόφουσκες εκατό φορές μεγαλύτερες άπ' τις δικές μου!

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
'Ο Καζιμίρ δεν άπάντησε αλλά ζάρωσε τ'α φρύδια του.

— Και τώρα ελπίζω να ξεκολληθή τα μάτια του από τό αποταίγαρο, τώρα μου φαίνεται πως μπορούμε κι' έμεις να πηγαίνουμε.

— Γιατί; τόν ρώτησαν σύγχρονα τρεις φωνές με άπορία.

— Μπορούμε κι' έμεις να πηγαίνουμε, είπε πάλι ο δημοσιογράφος.

— Μά ή ώρα είναι μόλις τέσσερις και δύο λεπτά, διαμαρτυρήθηκε ή Γκρέτα.

— Αν θέλετε μπορούμε να μείνουμε εδώ ως τό βράδυ, άπάντησε χαμογελώντας ο δημοσιογράφος, αλλά τό πρόσωπο που περίμενε τήν 'Ανναμπέλλα έχει πιά φύγει.

— Έχει φύγει;

— Ναι, και να σ'αξ έξηγήσω από πού: πηδώντας από τό άνοιχτό αυτό παράθυρο. Και αν θέλετε και περισσότερες λεπτομέρειες μπορώ να σ'αξ πώ ότι έφυγε τή στιγμή που έμεις μπαίναμε μές στην καλύβα.

— Και πως μπορείτε να τό ξέρετε; ρώτησε ο Ριχάρδος, που τ'α μάτια του έλαμπαν από περιέργεια.

— Από τό τσιγάρο αυτό που τό πρόσωπο εκείνο πέταξε χάμω τήν

ώρα που έφυγε και που έμεις τό βρήκαμε ακόμη άναμμένο.

— Μά... τόλμησε να τόν διακόψη ή 'Ανναμπέλλα.

'Ο Κόστ έδωσε μιά γραθιά στο γραφείο του... (Σελ. 193, στ. α')

— Ξέρω, τί θέλεις να π'ης, πως μπορεί τό τσιγάρο αυτό να τό πέταξε και κανένας άλλος.

— Μάλιστα, αυτό ήθελα να πώ. 'Ο Καζιμίρ κούνησε τό κεφάλι του.

— Θα ήταν πολύ περίεργη σύμ-

πτωση. Να βρισκεται κανένας άλλος στην καλύβα αυτήν ακριβώς τήν ώρα του δικού μας ραντεβού; Κι' έπειτα, στην καλύβα αυτήν, άπ' ε, τι ξέρω δεν έρχονται παρά μόνον τίποτε άστεγοι ή άλητες. Κι' οι άνθρωποι αυτοί δεν καπνίζουν τόσο καλά τσιγάρα, ξένης μάρκας μάλιστα, άπ' ε, τι βλέπω.

— Μά και γιατί να έφυγε; άπόρησε ο Ριχάρδος.

'Ο Κόστ τόν χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

— Για σκέψου λίγο και θα βρής μόνος σου τήν εξήγηση.

— Τή βρήκα! φώναξε θριαμβευτικά ο Ριχάρδος. Εκείνος που έγραφε τό γράμμα ήθελε να έρθη ή 'Ανναμπέλλα μόνη της. Κι' έφυγε γιατί είδε κι' έμας μαζί της.

— Μάλιστα, αυτό ακριβώς είναι.

'Η Γκρέτα είχε γίνει κατάχλωμη ακούγοντας αυτά τ'α λόγια.

— Τότε λοιπόν, είπε σφίγγοντας τήν 'Ανναμπέλλα στην άγκαλιά της, τότε λοιπόν αυτό σημαίνει πως είχαν στήσει τής 'Ανναμπέλλας ένεδρα έδώ πέρα. Γιατί αλλιώς, τό πρόσωπο που είχε έρθει έδώ για να τήν συναντήσει δεν θα έφευγε άμέσως μόλις είδε πως ήρθαμε κι' έμεις μαζί της.

'Ο Καζιμίρ της άπάντησε άυστηρά.

—'Όχι, εκείνος που έγραψε τό γράμμα ήθελε να μιλήση στην 'Ανναμπέλλα μόνη της. Δεν ξέρουμε τί σκοπούς είχε. Μά είναι περιττό να κάνουμε κάθε λογής φανταστικές υποθέσεις.

Βγήκε από τήν καλύβα ακολουθούμενος από τούς συντρόφους του. Πρίν καθήση όμως σ' αυτόκίνητο στράφηκε πρὸς τήν 'Ανναμπέλλα και τής είπε γελώντας, σαν να ήθελε να διώξη από τό μυαλό του παιδιού κάθε ίχνος φόβου που μπορεί να τού είχαν προκαλέσει τ'α περισκεπτα λόγια τής Γκρέτας.

— Είδες, μικρούλα, είχα δικιο χιές όταν σέ ρώτησα αν σ'άρεση ή έξοχή. Γιατί στην πραγματικότητα δεν κάναμε τίποτε άλλο παρά έναν ώρατο περίπατο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ποιό να ήταν άραγε τό μυστήριο που σκέπαζε τή ζωή τής μικρούλας

'Ανναμπέλλας Λωράν, του παιδιού με τ' ασπρα λεπτά χεράκια, τ'α θλιμένα μάτια και τό γλυκό πρόσωπο;

'Ο Καζιμίρ Κόστ έβαζε μόνος του αυτό τό έρώτημα στον έαυτό του, με άγωνία που γινόταν όλοένα και μεγαλύτερη από τήν ήμέρα που πηγαν στην καλύβα στο δάσος. Πρίν ακόμη φθάσει στη Ρίβα Μαρίνα είχε μυστιστεί πως είχαν στήσει παγίδα τής μικρούλας; μά έλπιζε τουλάχιστον πως θα έβρισκε κάτι που θα τόν βοηθούσε ν' ανακαλύψη τ'α ίχνη τών έχθρων τής 'Ανναμπέλλας. Και τό μόνο αποτέλεσμα ήταν να βρ'η ένα οδυσμένο αποταίγαρο και να σχηματίση τήν πεποίθηση ότι εκείνος που περίμενε τήν 'Ανναμπέλλα, όταν είδε πως δεν ήταν μόνη της καίταξε να εξαφανισθή.

Καθισμένος στο γραφείο του, με τό άχώριστό του τσιγάρο στα χείλη ο ντέκτεριξ ήταν βυθισμένος σέ συλλογή. Πρώτα άπ' όλα έπρεπε να μάθη ποιό ήταν πραγματικά ή 'Ανναμπέλλα Λωράν. 'Η μάλλον ποιό ήταν τό αληθινό της όνομα; 'Ο Κόστ είχε ζητήσει πληροφορίες από τόν 'Αγιο Φραγκίσκο και ή άπάντηση ήταν αυτή που περίμενε. Στά μητρώα του δήμου δεν βρισκόταν γραμμένη καμμιά 'Ανναμπέλλα Λωράν.

Λοιπόν οι πληροφορίες που τού είχε δώσει ή 'Ονωρίνα ήταν ψεύτικες. 'Ο Κόστ δεν άμφέβαλε γι' αυτό. 'Ηταν όμως βέβαιος πως ή γριά μέγαιρα δεν ήξερε για τήν 'Ανναμπέλλα περισσότερα άπ' όσα τού είχε πεί. Είχε πάρει τό παιδί για να κερδίση χρήματα και δεν θέλησε να εξακριβώση αν εκείνα που τής είπαν, δίδοντας της τό, ήσαν αληθινά ή ψεύτικα, γιατί φανταζόταν πως όσο λιγώτερη περιέργεια έδειχνε, τόσο μεγαλύτερη έμπιστοσύνη θα γεννοόσε και τόσο μεγαλύτερα θα ήταν τ'α κέρδη της από αυτή τήν έπιχείρηση.

'Ετσι τό αίνιγμα έμενε άλυτο.

'Ο Καζιμίρ έδωσε μιά γραθιά στο γραφείο του. 'Όχι, έπρεπε με κάθε τρόπο να τό λύση, χωρίς ν' ανακατέψη ούτε τήν άστυνομία, ούτε κανένα άλλον. Και ή μόνη έλπίς για να τό κατορθώση ήταν να μείνη στη σκιά και να παρακολουθή με άγρυπνο μάτι τήν πάλη τών δύο αντιπάλων. Να παρακολουθή όσπου να πιάζω, καμμιά λέξη, να ανακαλύψη νάτι που να τού δώση τό κλειδί τού μυστηρίου.

Κι' ήταν κάτι άλλο ακόμη: αυτό τό κουρελόχαρτο που είχε βρεθεί μές στην περρούκα τής κούκλας και

που άνέφερε τό όνομα και τή διεύθυνση τής Γκρέτας. 'Η σκέψη του χαρτιού αυτού τόν στεναχωρούσε σαν έφιάλης. Για ποιό λόγο είχαν ανακατέψει τή Γκρέτα σ' αυτή τή σκοτεινή υπόθεση; 'Η ίδια έλεγε πως δεν είχε ιδέα και ο Καζιμίρ τής είχε τέτοια άπόλυτη έμπιστοσύνη που δεν τού έρχόταν ή έλάχιστη άμφισβολία για τήν ειλικρίνειά της.

'Ο Καζιμίρ έσφιξε με λύσσα τ'α χέρια του. 'Επρεπε με κάθε θυσία

να ανακαλύψη για ποιό λόγο είχε γραφεί αυτή ή διεύθυνση, έπρεπε να βρ'η τήν άκρη από τήν υπόθεση αυτήν.

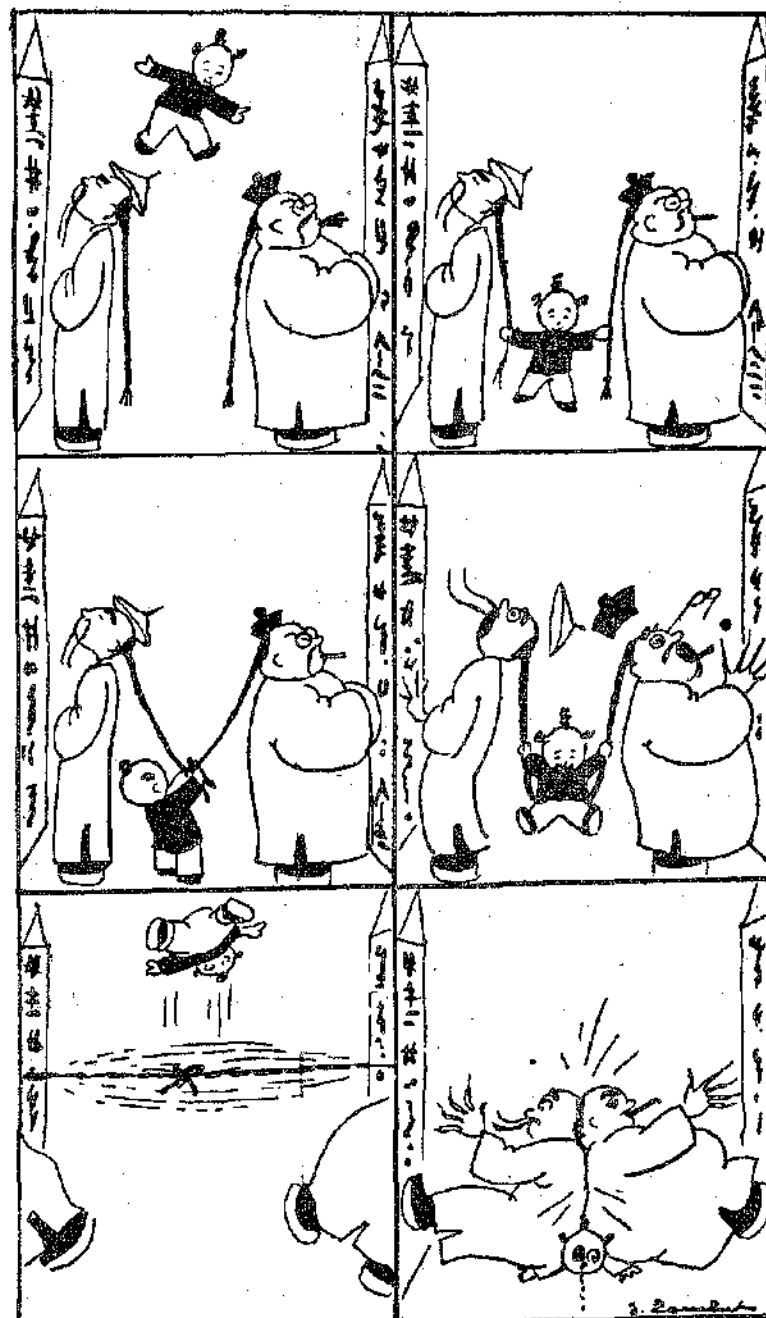
'Από πού ν' άρχιση όμως;

Μάταια έσπαζε τό κεφάλι του, μάταια παιδεύε τό μυαλό του. 'Αν μπορούσε τουλάχιστον να βρ'η έναν έστο από όλα αυτά τ'α διάφορα πρόσωπα που είχαν άνακατευτή με τό μυστήριο τής 'Ανναμπέλλας.

('Ακολουθεί)

KIMON AAKIASH

ΟΙ ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΚΟΤΣΙΔΕΣ ΤΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΡΩΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ... ΠΕΡΙΤΤΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΙΟΥΔΑΣ

Τὰ πελάγη ἀναδεύουνε δινώστροφα κούμαρα,
Οἱ ἀνέμοι σφουγγίζουν τοῦ τρόμου μὴ γύματα,
Τὰ σὺνάκια σκοτεινιάσαν, τὸ σὺμπαν βροντᾷ,
Κ' οἱ νεκροὶ ἐσηκώθησαν βγήκαν ἔξ' ἀπ' τὰ μνήματα

Ἄπ' τὸ λόφο πού ἔγινε τοῦ Χριστοῦ [τὸ μαρτύριο,
Ἡ πνοή του ἐπέταξε στὸν Πατέρα καὶ [Χάριτο,
Καταπέτασμα σχίστηκε στὸ ναό, συμφορά!
Τὰ λιθάκια χωρίστηκαν, ὦ τρισάγιο [μυστήριο.

Κ' ἐνῶ ὅλοι ἀπορούνε γιὰ τ' ἀπάντη- [χα θάματα
Σὲ μάν ἀκη τὸν οἶχνον τὸν προδοτή [τὰ κλάματα
Μὲ τὸ νου σαλεμένο, μὲ λόγια πνιχτά,
Προσκαιθὲ ν' ἀποδιώξῃ τ' ἀπαίσια ὀ- [ράματα.

Μὰ θαρρεὶ πῶς γροικᾷ τοῦ δασκάλου [τὸ μύλημα,
Τῆ μορφή Του ἀντικρῶζει στῆς σκέψης [τὸ κέλημα
Ἐνα θεῖο χαμόγελο, δυὸ μάτια γλυκά,
Ποῦ τὰ χεῖλη Του ἀγγίζαν σὲ προδόμα- [τος φίλημα.

Μὲ τὰ χέρια πού καίνε ἀπ' τ' ἀργύ- [ριου τὸ μόλιμα
Στὸ λαϊκὸ θηλεῖα δένει, τοῦ πνιγμοῦ [νεκροστόλιμα
Καὶ τὰ μάτια του ἐκλείσει γιὰ πάντα [σφιχτά,
Νὰ μὴ βλέπῃ ἐμπρός του τοῦ Δασκάλου [τ' εἰκόνημα.
Λορελάϊ [Α]

ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ!.. ΣΤΑΥΡΩΣΟΝ!

... Τὸν τραβοῦν τ' ἀπονα τὰ σκυλιά, τὰ διψασμένα ἀπὸ ἐκδίκηση. Οὐδὲν ἀκούει γι' αὐτὸν ὁ σαρφετὸς δολοκλήρος. Ἀκούει φωνὲς στοιγγές, φωνὲς ὑστερικές, πού μιά ἀλλόκοτη ἀνατιγίλια σοῦ προξενοῦν στὸ σῶμα, σὲ κάνουν νὰ φοβιάς.

Καὶ κράζουν:
— Σταύρωσον! Σταύρωσον!
Μορφές ἀναμαλλιάρικες ζητώντας νὰ πιοῦν τὸ αἷμα κάποιου ἀδίου πλάσματος, τὸν ραβίζουν τὸν περιγελοῦν λέγοντας:
— Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ναι, μὰ τί ἀπότομη μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρα τους;
Νά! αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πού λίγο πρὶν στὰ πόδια του ἐπεφάν, αὐτοὶ πού ἐστρωσαν βῆμα στὸ δρόμο του νὰ περάσῃ,

αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού τὸν τυραννοῦν τώρα μὲ τὰ πιδ φρικτὰ καὶ τὰ πιδ ἐξευτελιστικὰ βασανιστήρια.
Σταύρωσον! Σταύρωσον!
Τὸ βᾶζον ἀκάνθινο στεφάνι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταδίκη του, τὸν ὀδηγοῦν στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ!
Ἐξακολουθοῦν ὀρυόμενοι:
— Σταύρωσον! Σταύρωσον.
Νὰ σταυρώσουν αὐτὸν πού μοροῦσε στή στιγμή νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα, αὐτὸν πού τὸ νερὸ κρασί ἔκανε, αὐτὸν πού τόσους νεκροὺς ἀνάστησε, γιατί ἔτσι νὰ τὸν τυραννοῦν;
— Σταύρωσον! Σταύρωσον!
Παρ' ὅλο τὸ βάρος πού σηκώνει, ἡ σπλα, καρτερικὰ δέχεται τὰ ρακίσματα, τοὺς ἐμπαιγμούς, σηκώνει τὸ σταυρὸ τὸ αἰώνιο σύμβολο τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐλπίδας.
Ἄταραχος μὲ τὴ γαλήνια καὶ μεγαλόπαιρη μορφή του, προσμένει τὸ δῆμιό του.

Φθάνουν στὸ Γολγοθᾶ!
Τὸν σταυρῶνουν ἀνάμεσα σὲ δυὸ ληστῆς!
Γιὰ μιὰ στιγμή πάνω στὸ Σταυρὸ λέγει:
— Διψᾷ.
Διψᾷ... Ὅχι ἀπὸ μίσος γιὰ τὴν τυραννία του, Διψοῦν τὰ φλογισμένα χεῖλη του.
Ζητάει νερὸ τοῦ δίνουν χολή!
Δὲν διαμαρτύρεται ὀδῆ του τὴν τυραννία, δὲν καλεῖ τὸν πατέρα του γιὰ τὴν ἀπολύτρωση. Μόνον λέγει:
— Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί κανοῦσι...
Ἀεῖμα ὀλοφάνερο τῆς ἀγάπης του, γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τοῦ κόσμου
Ὅλη του ἡ διδασκαλία εἶναι μιὰ λέξη: ΑΓΑΠΗ Ζυριανὸς [Β]

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ...

Κι' ἐδιάβαινε ἀργά - ἀργά πλάϊ στὸ μικρὸ ποταμάκι, πού ἀργοκυλοῦσε τὰ κροστᾶλλια νερά του, σὸν ὀλιβεροῦ μοιρολόϊ, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς...
Στὸ διάβα του, τ' ἀγομιολούουδα σκόρπιζαν μεθυστικὲς, βαρεῖες μυρωδιές, τὰ πουλάκια κελαηδοῦσαν γλυκὰ μὰ πονεμένα καὶ μέσ' στὰ κλαδιά τῶν γέριμων κέδρων, τὸ ἔλαφρὸ ἀεράκι σιγομουρομούριζε λυπητερά, λὲς κ' ἐννοιοθε τὴν ἀγωνία τῆς Ἰερῆς Καρδίας Του.
Κι' ἐδιάβαινε μόνος...
Πικραμένος καὶ πονεμένος ὁ γλυκύτατος ὀνειροπόλος, πού περιέκλεισε στὴν ψυχὴ Του, ὅλους τοὺς πονεμένους...
Μόνος... Χωρὶς κανένα φίλο, χωρὶς κανένα ἀγαπημένο μαθητὴ, χωρὶς κα-

νένα ἀπὸ τόσες χιλιάδες πού ἐδεργέτησε...
Μόνος... ὁ μεγάλος κήρυκας τῆς ἀγάπης...
Μόνος, ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, πού θὰ παρῆδε σὲ λίγο τὸ Πνεῦμα πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, γιατί ἀγάπησε πολὺ...
Μόνος... Τὸ φοιτερὸ ἴραμα μάτια Του, θαλάσσιον ὄμοια μὲ δυὸ ἀστέρια πού τρεμοσβύθουν... Ἐλαφρὸ ἀεράκι χάιδεψε ἀνάλαφρα τὸ φλογισμένο μέτωπό Του καὶ τὸ χονδρομετάξινο καταράχη τῶν μαλλιών Του.
Καὶ στάθηκε... Ἀγκάλιασε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἀνθισμένη φύση, μὲ τὴν πονεμένη ματιὰ Του. Ἐνα μικρὸ χαμόγελο πόνου καὶ ἐγκαρτερήσεως ἀνθίσε στὸ θεῖο στόμα Του, γονάτισε γιὰ τὰ προσευχητῆ στὸν Πατέρα Του, ὄσπου νὰ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς Ὑπέρτατης Θυσίας...

Ἐμμα Μόρελλαντ [Β]

ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΥΛΑΡΙΑ (Μῦθος)

Δυὸ μουλάρια περπατοῦσαν ἀλάι-πλάϊ, τὸ ἕνα φορτωμένο βρόμη καὶ τ' ἄλλο μὲ μάλαμα. Τὸ δεύτερο σηκῶνε περήφανα τὸ πολύτιμο, μὰ καὶ βαρὺ φορτίο του καὶ περπατοῦσε μὲ βῆμα ἀγέρωχο κἀνοντάς νὰ ἠκολογᾷ τὸ φορτωμά του. Ἐσφινον ληστές διχτήκαν στὸ μουλάρη μὲ τὸ μάλαμα. Τ' ἄραξαν ἀπ' τὰ χαλινάρια καὶ τὸ σαματίστησαν. Αὐτὸ ἀντιτάθηκε μὰ κελνοὶ τὸ χτύπησαν ἀλόγητα. Βόγγισε, ἀναστῆναξε:
— Αὐτὰ λοιποὶ εἶναι τὰ ὄσα μοῦ ὑποσχέθηκαν; σκέφθηκε. Τοῦτο τὸ ἄσχημο μουλάρη πού περπατοῦσε δίπλα μου οὔτε κἀν τὸ κοίταξαν κ' ἐμένα μὲ πέθαναν στὸ ξύλο.
— Φίλε μου, τοῦ λέει τ' ἄλλο. Δὲ βγαίνει πάντα σὲ καλὸ νῆχρη ὑψηλὴ ὑψηροσία. Ἄν εἶχες ὑπερηφάνεια ἕνα μουλάρη, ὄπως ἐγώ, δὲν θὰ βρισκόσουν τώρα σ' αὐτὴ τὴν κατάντια.

Λοχαγὸς Νερέυφους [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο, ἕνας μικρούλης τῆς Α' τοῦ Δημοτικοῦ, χαϊδεμένος, στὸ διευθυντῆ του:
— Κόρη Μακρῆ, εἶμαι τιμωρία!..
Ὁ διευθυντῆς μὲ θυμὸ:
— Πάλι τιμωρία;!
Κι' ὁ μικρούλης ναζάρικα καὶ τραγουδιστᾷ:
— Ψὲμ - μά - τὰ !..
Νευρόσταστο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι 42 ὁδὸς Ἐυεπίδου ἡν 20 Ἀπριλίου 1938

ΘΥΜΙΣΘ' αὐτὸ πού εἶπα στὸ προηγούμενο γιὰ τὸν διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων: Στὸν τρέχοντα διαγωνισμὸ τοῦ 1938 θὰ λάβουν μέρος μόνο ὄσοι ἐστειλαν ἤδη, ἢ θὰ στείλουν μέχρι τέλους Μαΐου, μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 12 τουλάχιστο Ἀσκήσεων, σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρους τῆς περαινῆς προκήρυξης. Ἐκεῖνοι πού Ἀσκήσεις τους, ἀπὸ περαινῆς τους ἀποστολῆς, δημοσιεύθησαν ἢ θὰ δημοσιευθοῦν σὲ φετεινὰ φυλλάδια, δὲν θὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμὸ, παρὰ ἂν ἐστειλαν Συλλογὴ τους καὶ φέτος, ἢ θὰ στείλουν ἐπίσης μέχρι τέλους Μαΐου. Τότε μόνο θὰ τοὺς λογαριασθοῦν κ' οἱ Ἀσκήσεις πού τοὺς ἔχουν ἤδη δημοσιευθῆ σὲ ἐφετεινὰ φυλλάδια, οἱ παλιές τους νὰ ποῦμε—ἀλλῶς θὰ πᾶνε χαμένες καὶ τὰ ὄνοματά τους δὲν θὰ καταγραφθοῦν καθόλου σ' Ἀποτελέσματα. Προσέβατε καὶ τοῦτο: στή νέα τους Συλλογῇ, μπόρουν, ἂν θέλουν, νὰ περιλάβουν καὶ Ἀσκήσεις ἀπὸ τὴν παλιὰ τους, ἂν τις θεωροῦν καλὰς καὶ δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ ἀκόμα. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώσουν κατὰ ἀπὸ κάθε τέτοια Ἀσκηση «περαινῆ, ἀδημοσίευτη», γιὰ νὰ μὴ γίνῃ λάθος καὶ δημοσιευθῇ ἡ ἴδια Ἀσκησης δυὸ φορές, ὅπως ἔγινε μὲ μερικτοὺς πού μοῦ ἐστειλαν δυὸ φορές τὶς ἴδιες.

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, σὸν πρῶτο τοῦ Μαΐου, θὰ εἶναι δωδεκαοῦλετο. Κ' ἐκτός ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄλη, θὰ περιέχῃ τὸν Μῆνα τοῦ Φάν, τὸ «Πρᾶσιον σκουλήρι» ὄρατο διήγημα τῆς νέας μου συνεργάστριας θ. Φώτης Δ. Μίχα (τῆς παλιῆς μου Μιράντας) καὶ «Στὸ Ἀρέπασον», χαριτωμένο ταξιδιωτικὸ τοῦ κ. Κ. Π. Λευκαδίτη. Ἐπίσης δυὸ χωρῆσουν κ' ἀπὸ τὰ βραβευμένα στὸν Διαγωνισμὸ Διηγημάτων, τοῦ Ἀγκαθίου, τοῦ Ἀνδρονίου, τοῦ Ὑδραίου πού καὶ τῆς Ἀττί - Ἰαῖμα.

Ἄλλοι, Σίφουνα, κἀβουνται γιὰ νὰ γράψουν δυὸ λόγια καὶ γεμίζουν ὀλοκέρως ὀσίδες. Ἐσὺ κἀβουσι γιὰ νὰ γράψῃς ὀλοκέρως ὀσίδες καὶ μὲς γεμίζεις μιὰ. Ἰδιώματα, βλῆσεις, πού ὀλοκῶλα μπορεὶ κανεὶς νὰ τὰ νικῇ καὶ νὰ τὰλλάξῃ. Ἐνας λογιόλογος π.χ. μὲ πολὺν κόπο μπορεὶ νὰ πῇ πολλά, ὅπως κ' ἕνας φλόαρος εἶναι δυσκολώτατο νὰ συγκρατηθῇ ἵνα νὰ σπιλάσῃ. Γι' αὐτὸ βλέπομε φλόαρους νὰ στέκονται, ἔτοιμοι νὰ φύγουν, καὶ νὰ λένε, στὸ πόδι, νὰ λένε ἀκόμα μισὴ ὄρα... Ἀλήθεια, σοῦ ἀνεκρῆθη τὸ πρῶτο κομμάτι πού ἐστειλες κ' αὐτὸ εἶναι ὀπάνω μὲ τὸ δικιο σου λοιποὶν χάρηκες τόσο πολὺ. Νὰ ἴδομε τώρα τὸ δεύτερο, δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη.

Ὁ Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας ἐποφελήθηκε ἀπὸ μιὰ—μικρὴ εὐτυχῆς—ἀρρώστια του γιὰ νὰ κἀμῃ τὴ Στατιστικὴ τῆς Σελίτος Συνεργασίας τοῦ 1937. Καὶ ἴδου οἱ ἀριθμοὶ του: δημοσιεύθησαν ἐν ὄλω 150 κομμάτια, 43 ἀπὸ ἄγῳρια καὶ 107 ἀπὸ κορίτσια. Ἐπειδὴ ὄμως πολλῶν δημοσιεύθησαν ἀπὸ πολλὰ, οἱ συνεργάτες εἶναι μόνον 95, κορίτσια 68 καὶ ἄγῳρια 27. (Τῆς Διτεροῦσης τὰ κομμάτια εἶναι 8, τῆς Ροζέλαντίας 7, καὶ τοῦ Ἀγκαθίου 6. Τοῦ Στεφάνου τῆς Δόξης καὶ τοῦ Ταυρομάχου ἀπὸ 4). Ἀπὸ τὰ 150 κομμάτια, 86 δημοσιεύθησαν μὲ Α, 88 μὲ Β καὶ 25 μὲ Γ. Ἀπὸ τὰ 88 Α τὰ 29 ἀνήκουν σὲ

κορίτσια καὶ τὰ 7 σὲ ἄγῳρια. Ἀπὸ τὰ 88 Β, 60 ἀνήκουν σὲ κορίτσια καὶ 28 σὲ ἄγῳρια. Καὶ τέλος, ἀπὸ τὰ 25 Γ, τὰ 19 ἀνήκουν σὲ κορίτσια καὶ τὰ 6 σὲ ἄγῳρια. Καὶ ἐπιλέγει: «Καθὼς βλέπεις, ἡ ὀπαρχὴ τῶν κοριτσιῶν στὰ γῳρια εἶναι καταπληκτικὴ. Ἐλπίζω ὄμως σὺ φέτος θὰ μεταβῇ ἡ διαφορά». Ἀπαντᾷ καὶ σὲ μιὰ ἐρώτησή του: τὰ κομμάτια μποροῦν νὰριθμοῦνται καὶ μὲ γενικὸ ἀριθμὸ ἀριθμὸ, ἀπὸ τότε πού ἄρχισο κανένας νὰ στέλλῃ, ἀλλὰ καλύτερα νὰριθμοῦνται κατὰ χρόνον χωριστᾷ.

Ἀφοῦ δημοσιεύθηκε τὸ κομμάτι σου, Παλιὸ Βολῆ, ἔλαβα βέβαια καὶ τὸ προηγούμενο γράμμα σου κ' ἴσως θὰ σοῦ ἀπάντησα—δὲν θυμοῦμαι τώρα—σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μετὰ τὸ 19 φυλλάδια. Εἶδα τί ὄρατα πού πέρασε τὸ ἀπόγευμά σου ἐπειμὸ μὲ τὸ Δοξασμένο Ἀνερωτήρι, πού ἐφυλλάξαις τόσους μου καὶ κανάτες κριτικές. Περιμένω καὶ τὸ γράμμα σου μὲ τὰ ὀπολλὰ νέα.

Ραῖμὸν Κοσιφίς, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Ἄν κ' ἐξενός, βλῆσαι πῶς γράφεις πολὺ καλὰ τὰ ἄλληλικα, καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἐπαίρνεσ καὶ φευδῶνομα γιὰ νὰ λαβαῖναι μέρος καὶ στὴν κίνηση. Αὐτὸ θὰ σὲ ὀφθαλοῦσε καὶ στὴ γλώσσα, ἀφοῦ πῆς σὲ γαλλικὸ σχολεῖο. Σὲ συγχάρω πού πέτυχες στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Β' Τριμήνου. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ γιὰ τὶς ὄρατες ἐπιτάξεις τοῦ σχολεῖου σου.

Ἡ Ἀττί Ἰαῖμα μοῦ γράφει: «Ναι, μὲ λογαριαζοῦ κῆς τὸ γράμμα μου τῆς 28 Μαρτίου θὰ τὸ λάδῃς τὴν 1 Ἀπριλίου, ἐνῶ ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπᾶρι ἔπραξε νὰ ἐξερῆ πῶς τὸ γράμμα του τῆς 1 Ἀπριλίου θὰ τὸ λαβαῖναιμα μετὶ τὰ Διαπλαστικῶλα ὕστερ' ἀπὸ τὶς 12 Ἀπριλίου... Μιὰ φορά ἐγὼ ὄς σημεῖρα δὲν ἔλαβα τὸ βιβλίο του κ' ἄς ἀνανέωσα τὴ συνδρομὴ μου στὶς 13 Νοεμβρίου 1937. Γιατί δὲν τὸ ἔλαβα;—Ἄλλοι ὄμως ἔγραψο πῶς τὸ ἔλαβον. Ἰσως ἡ ἀποστολὴ ἀπὸ τὸ Μπᾶρι γίνεται τμηματικῶς.

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου, εἶδα τί ὄρατα οραδίαςας νὰ περάσῃς τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα κ' ἐλπίζω νὰ τὰ ἔκαμες ὄλ' αὐτὰ. Ναι, νὰ προτρέψῃς ὄσα Διαπλαστικῶλα γνωρίζεις εἶναι νὰ ἴδρωσαι ἕνα Σόλλογο. Στὸ γράμμα σου δὲν βρήκα γραμματόσημα γιὰ τὶς Ἀγγεῖλες; Ἐναγράψῃς τες καὶ στείλε τες μαζί μὲ τὸ ἀντίτιμο. Ἐδχαριστῶ, καθὼς κ' ὁ κ. Φαίδων.

Χαίρω, Ἐξερσηνητᾷ, πού ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα καὶ νὰ χρησιμοποιοῦσῃς καὶ τὸ φευδῶνομα σου παίρνοντας μέρος στὴν κίνηση. Ἐλαβα καὶ τὶς λύσεις σου. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπορία σου, πολλὰς φορές εἶπα πῶς εἶναι τυχαῖα νὰ ταυριάζουν σὲ μιὰ Ἀσκηση κ' ἄλλας λέξεις, μπορεῖτε νὰ τὶς σημειώσετε κ' αὐτὲς γιὰ νὰ εἶθε μέσο. Καὶ πραγματικῶς, στὸ Μαγικὸ Γράμμα ἐκεῖνο ἢ λέξη ναῦς, μὲ τὸ Ο, γίνεται καὶ ναῦς καὶ ναός. Ἡ Ἀκροστιχὴς ὄμως πού ἀλλάζει ριζικὰ δὲν μπορεὶ νὰ λογαριασθῇ ὄς ὀρθὴ λύσις, μολοῦντι καὶ τὸ Μῆδεν ἄγαν καὶ τὸ Μολὼν λαβὲ ὄς Φωνηεντόλιπα ἔχουν τὸν ἴδιον τύπο (* * * * *). Γιατί δὲν ἀλλάζου μόνον μιὰ—δυὸ λέξεις, παρὰ σχεδὸν ὄλες.

Πραγματικῶς, Αἰτῆς Μπερῶνι, τὸ σχολεῖο εἶναι μιὰ μικρογραφία τῆς κοινωνίας καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ ἀνθρώπου φανεροῦνται τὴν ψυχῶσύνθεσή του. Δὲν πρέπει ὄμως νὰ εἶσαι ἀπαισιόδοξο. Ὅτε στὸ σχολεῖο, ὄτε στὴν κοινωνία, θὰ συναντᾷς πάντα γῳρα σου τὴν κακία, τὸ μῆσος καὶ τὸ φθῶν. Πολὺ συχνότερα θὰ συναντᾷς τὴν ἀγάπη, φάνας νὰ γράψῃς καὶ σὺ. Ἡ ἀγάπη σου θαρροπλῆξῃ καὶ τοὺς λι-

γους ἐκεῖνους πού εἶναι κακοὶ ἀπὸ φυσικὸ τοῦ καὶ φθονοῦ καὶ μισοῦ. Ἐπειτα ὁ γροφικὸς σου χαρακτῆρας μπορεὶ νὰ μὴ εἶναι καθῶστὸ καλλιγραφικῶς, εἶναι ὄμως καθαρός, εὐανάγνωστος, καὶ δείχνει πολὺ καλὴ ψυχῶσύνθεση. Συμπέρασμα: μὴ θίγῃς τὸ σῆμα σ' αὐτὰ τὰ σχολικὰ ἐπιστάδια, εἶναι ἀσῆμαντα, νὰ τὰ παίρνεσ ἀφήφιστα καὶ... νὰ κἀνῃς τὴ δουλειά σου.

Γαβριᾶ, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριστὸ τοῦ φευδῶνομα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο, ὀρακώτατο κροατικῶδες, γράμμα σου. Καὶ βέβαια ἦταν καιρὸς νὰ σὲ γνωρίσω, ἀφοῦ εἶσαι πέντε χρόνια συνδρομητῆς μου καὶ κοντεύεις νὰ τελευτήσῃς καὶ τὴ μαθητικὴ ζωὴ. Γιὰ νὰναπληρώσῃς, πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ἐδχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὰς καὶ τὰ καλὰ λόγια.

Εἶδα, Ἀζιαντῆ, τὴ μεγάλη ἐκδρομὴ πού ἔκαμες—κ' ἀφοῦ ἦταν κ' ὁ μαρμαρῶς, ἢ μαρμαρᾷ δὲν ὄχες καμμιὰ ἀνησυχία—καὶ τί ὄρατα μέρη πού εἶδες: Χαϊρόναια, Τανῶνα, Φερράς, Βόλο, Μηλιές, Πορταριά, Μακρονισία... Ἀπὸ τὰ βουνά, ἄλλα ἦταν καταπράσινα κ' ἄλλα χιονοσκεπῆ... Παίζατε καὶ χιονοπόλεμο εἶναι βγήκατε ἀπὸ τὸ τραῖνο... Μὰ μποροῦσε νὰ μὴ μοῦ γράψῃς τὶς τόσο ζωηρῆς καὶ νωπῆς ἐντυπώσεις σου; Ἄν εἶσαι γι' αὐτὸ καθόλου «ἐγωῦστρια», μὴ φοβῶσαι. Καὶ γιὰ τὸν αὐτὸ σου νὰ μοῦ γράψῃς πάντα. Ἰσως ὁ «ἐκωτῆς» τῶν παιδιῶν μου μ' ἐνδιαφέρει ὀμένα...

Αἰδὴ Γουήντερμπε, πολλὰ πράγματα, βλῆσαι, θέλεις νὰ γίνῃς «δικηγῳρος, γιατρός, ἀρχαιολόγος, ζωγράφος, ἠθοποιός». Ὅλ' αὐτὰ σὲ τραβοῦν, σοῦ ἀρῶσουν ἰσχύ-τερο ἢ δικηγορικὴ καὶ περισσότερο... Δὲν μοῦ τὸ λές, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὲ συμβούλευσα νὰ διαλέξῃς ὄ,τι σοῦ ἀρέσει περισσότερο, γιατί σ' αὐτὸ θὰ εὐδοκῆσῃς. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Ἐδχαριστῶ τὰ καλὰ μου παιδιὰ πού μοῦ εὐχῆθησαν τὸ Πάσχα εἴτε στὰ γράμματά τους, εἴτε χωριστὰ σὲ κάρτες. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ γεια καὶ χαρὰ. Ἐδχαριστοῦν ἐπίσης γιὰ τὶς εὐχὰς ὁ κ. Φαίδων, ὁ Ἀνατῆς καὶ ἡ κυρὰ-Μάρθα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδῶνομα: Γαβριᾶς, ἄ.(ΚΠ). Χανιωτοπούλα, κ.(ΜΣ). Ἐρροῦ Φλόων, ἄ.(ΑΒ). Νεάνα Ντούμπιν, κ.(ΝΝ). Ὀβγῶ Καπέ, ἄ.(ΔΑ). Ταξιδιόκοι Πουλί, ἄ.(ΜΑ). Πασχαλιὰ τῆς Ἀνδρου, ἄ.(ΕΧ).

Ἀνανυώσεις Ψευδῶνων: Λευκὸ Ὀρη, ἄ. Κερμᾶν, κ. Μουζελῆν, κ.

Ἡ Διέπαισις ἀπαξέεται τοὺς φίλους τῆς: Χιονοδόλλαν (ὄλοι γκρινιᾶζον δὲταν ἄρρωσταῖον, ἐκτός ἂν ἔχουν τόμους μου, ὄπως σοῦ, νὰ περνοῦν τὶς ἀνεπῆς ὄρες στὸ κρεβάτι—χαίρω πού ἔγινες καλὰ). Λευκὴν Καμῆλιαν (ἐλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου πολὺ εὐχάριστα αὐτὰ πού μοῦ γράφεις: οἱ λύσεις τῆς ἀδελφῆς σου ἔφθασαν ἐγκαιρῶς ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ). Ἰσαβέλλαν Γ. Σουρανή (ἐστειλα φυλλ. 1—2). Κυριαρχον τοῦ Διαπλαστικῶμου (αὐτὸ θὰ εἶναι, σ' ἔβαλα στὴ Μικρὴ Τάξη γιατί τὸ 7 τοῦ 17 σου τὸ διάβασα 4' ἄλλη φορά γράψε μου τὸ πιδ καβαρά). Σανθὴν Ὀρεβᾶναια (ἐστειλα «ὀδηγὸ» ἐκεῖ θὰ τὰ ἴδῃς ὄλα' χαίρω πού ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὰς). Σανθὴν Προσφυγοπούλαν (δὲν περιέρχεται, ἀφοῦ μάλιστα μου ὑπόσχεσαι νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα' σ' εὐχαριστοῦν ὄλοι.

